

# Seixanta dels vuitanta

La Roser Torrents és de l'Opus Dei des de 1951. Nascuda a Barcelona, va marxar amb 21 anys a Colòmbia, on hi va viure dues dècades, i va tornar a Barcelona, on encara resideix. Recorda els seus gairebé seixanta anys de ser de l'Obra, ara que la labor amb les dones compleix el seu vuitanta aniversari.

02/12/2014

“L'Arnau va morir el dia de la Mare de Déu de Montserrat, un 27 d'abril, a Irlanda, on s'havia traslladat a viure feia molts anys, per ajudar en la labor apostòlica de l'Obra. Es va passar el dia 26 inconscient, dient: “Tomorrow! Tomorrow!”. Tenia leucèmia i havia vingut una setmana abans a Barcelona, per acomiadar-se de la mare i els germans que érem aquí. Al cap de pocs dies de tornar a Irlanda va trucar la mare per dir-li que l'havien desnonat. Jo me l'estimava tant! Era molt maco i el germà més proper. El dr. Planell, sacerdot català que estava a Irlanda, i el director de casa seva van estar en contacte amb la mare fins que va morir.

Per l'Arnau havia conegut l'Opus Dei. Ell hi havia entrat en contacte anys abans, a través d'un sacerdot, i n'era fidel des del 1947. Quan jo vaig coincidir amb ell a Madrid, al viatge de final de curs del col·legi, em va

acompanyar a Zurbarán, un centre, i em va presentar un sacerdot. Aquest mossèn em va donar l'adreça de l'únic centre que hi havia en aquell moment a Barcelona. Jo admirava tant el meu germà que no vaig dubtar a posar-m'hi en contacte. Vaig fer un dia de recés a començaments de maig i el dia 31 de maig vaig demanar ser de l'Obra. M'hi vaig resistir ben poc!

Això era l'any 1951 (l'any que ve en farà seixanta que sóc de l'Opus Dei) i tenia 17 anys: les del centre em semblaven molt grans, grandioses! La més jove era la Catherine Bardinet, però les altres (M. Jesús Domingo, M. Carmen Carnicero, Mari Rivero, Maruja Jiménez, Digna Margarit...) eren grans. Encara vaig viure amb els pares un any i el pare m'acompanyava al centre, perquè vivíem al carrer Calatrava, i era molt solitari.

Però abans de mi havien anat demanant l'admissió algunes altres catalanes. La Maria Roser Martí, que tenia un germà monjo de Montserrat, va ser la primera vocació: havia conegut una de les del centre, l'Enrica Botella, a la consulta del doctor Manresa, cèlebre tisiòleg, molt estimat, i va demanar l'admissió el 1945. Va viure un temps a Granada i després va tornar a Catalunya, on va incorporar-se al cos de funcionaris de la Generalitat i hi va morir l'any 1988. Les altres, com la Conxa Campà, la Mercè Roig, la Marilín Cajal, la Conxita Cubells, la Maribel Laport, gairebé totes de la mateixa edat que jo, la majoria són a l'estranger: França, Itàlia, Mèxic, Irlanda...

Als pares els va costar que marxéssim els dos germans, però com que eren molt bons cristians entenien el que és una vocació. Per part de pare, la casa pairal era

Torrents dels Prats, a Sant Julià de Vilatorrada, tot i que l'avi va ser el director de la paperera Guarro i per això el meu pare va néixer a Gelida. Va estudiar Enginyeria Industrial i va formar part de l'equip que construï el gran metro l'any 1922. Per part de mare, el seu pare era de Lleida i la seva mare d'un poble de la Franja. L'avi era metge a la Poble de Segur.

Els meus pares es van conèixer a Barcelona i després de casats hi van viure, sempre a Sarrià. De fet, vam fer un funeral per l'Arnau a la parròquia de Sant Vicenç que es va omplir de gom a gom d'amics seus. Durant la guerra, recordo que un mossèn que estava amagat en una masia venia a fer classe als meus germans (jo era petita) de totes les matèries. Li feia classes de català a la mare, també. Vaig tenir la sort de tenir uns pares que estimaven la cultura; la mare escrivia perfectament en català i francès, i

amb els anys en anglès, perquè la meva cunyada i els meus nebots són anglesos. Sempre escrivíem i parlàvem en català a la família. De fet, he après a resar i a estimar en català, i sempre he parlat amb Déu en català.

L'any 1952 vaig anar a fer un curs de formació a Madrid. Jo hauria volgut estudiar infermeria, però de seguida vaig ser conscient que en aquells primers anys de l'Obra i en plena expansió pels diferents continents farien falta dones que es dediquessin a dirigir l'administració dels centres –sant Josepmaria sempre deia que l'administració era la columna vertebral de l'Opus Dei- i així vaig conèixer la germana de sant Josepmaria, a qui sempre hem anomenat tia Carmen.

L'administració porta l'atenció domèstica dels centres, residències, cases de recessos, etc., i fa possible la dedicació professional i apostòlica

dels qui hi viuen. Va ser treballant a l'administració del col·legi Gaztelueta, a Bilbao, que vaig saludar per primera vegada sant Josepmaria el 1953. Era l'any de les noces de plata de l'Obra i ell acabava de venir de Molinoviejo, una casa de recessos de Segòvia. Molí Vell, que en dèiem l'Arnau i jo. Volia conèixer Gaztelueta, que és la primera obra corporativa d'ensenyament d'arreu del món.

L'any 1955, tan aviat com vaig fer els 21 anys i va ser legalment possible, vaig marxar a Colòmbia, després d'una estada de deu dies a Roma, on vaig tornar a coincidir amb sant Josepmaria i la seva germana. Les primeres dones de l'Opus Dei havien arribat l'any anterior en aquell país sudamericà. Allà hi vaig viure 18 anys. En dono moltes gràcies a Déu.

Els colombians són una gent molt bona, molt inquieta, molt pietosa.

Quan vaig arribar, em va impressionar l'herència religiosa de Colòmbia: la fecunda tasca durant segles de franciscans, dominics i jesuïtes havien fet que la gent fos profundament cristiana, amb una formació molt sòlida. Alhora, potser pel fet que l'evangelització els havia arribat a través de religiosos, l'esperit de santificació que l'Obra oferia als laics va suposar un impacte en moltes persones.

Els mitjans de formació de l'Obra van tenir molt ressò: pensar que es podia ser sant a través de les coses de cada dia! Els dos sacerdots que havien arribat al començament ja atenien espiritualment moltes persones, quan les dones vam arribar-hi (cal explicar que sant Josepmaria va disposar que a un país hi anessin a viure sempre primer els nois, per obrir camí, i habitualment l'any després ja hi anem les noies). Potser els va costar més entendre el paper

que, per la gràcia de Déu i la formació rebuda, teníem els laics. Però de seguida van arribar vocacions i quan vaig marxar ja hi havia centres de l'Obra en tres o quatre ciutats de Colòmbia. Jo vaig començar en dues. Va ser una experiència meravellosa.

Per diferents motius vaig tornar de Colòmbia al cap de 18 anys. Després d'una breu estada a Madrid (per una convalidació professional) i a Sevilla (on hi vaig viure quatre anys), vaig tornar a Barcelona. Quina diferència més impressionant! Quan jo vaig volar cap a Colòmbia a tot Espanya devíem ser com a molt 150 numeràries de l'Opus Dei. Ens coneixíem totes! En canvi, quan vaig arribar a Barcelona ja no coneixia ningú. Va ser una alegria enorme!

També val a dir que moltes de les que coneixia prèviament havien marxat a l'estranger, com jo, per

ajudar a estendre el missatge de l'Obra. De les quaranta que havíem fet l'any 52 el curs a Madrid, vint-i-cinc o trenta van marxar a diferents països l'any 53. Era una mostra de confiança del nostre fundador, perquè érem molt joves. Ja ens ho deia, per burxar-nos, don José Maria Hernández de Garnica: "Vosaltres només podeu anar a Móstoles!". De les catalanes de la meva generació, moltes: la meva cosina Beatriu, per exemple, és encara a Irlanda, com el meu germà Arnau, i la meva millor amiga de l'escola, la Immaculada, és a Palerm. Em sembla que no hi ha país sense alguna catalana que hi hagi anat als començaments d'establir-s'hi l'Obra.

Lògicament, el paper de la dona a la societat ha anat canviant molt al llarg d'aquestes dècades. Però sant Josepmaria tenia molta amplitud i visió de futur des del començament, tenia molt clar que les dones podien

exercir –i santificar- totes les professions, amb tota llibertat, igual que els homes. La vocació rebuda porta implícita aquesta amplitud i llibertat per escollir la vocació professional.

Al principi feia falta el més important: la columna vertebral, l'administració. Però un cop coberta aquesta necessitat, les dones ens hem dedicat a l'activitat professional escollida. A l'Obra s'ha respectat sempre, tot i que hem treballat gustosíssimament quan ha calgut en tasques de govern i de l'administració. De fet, recordo la Guadalupe Ortiz de Landázuri, que es llicencià en Ciències Químiques el 1940, o, a Colòmbia, una pedagoga que treballava al Ministeri d'Educació i viatjava sovint a la selva per qüestions de feina. I algunes han escollit com a professió el treball a l'administració, com qualsevol altra possible. Cal ser potent

intel·lectualment i molt capaç, per aquesta feina: entre altres coses, per la responsabilitat econòmica de gestionar el pressupost d'un centre o una residència.

A la meva tornada a Barcelona, vaig poder comprovar això: la maduresa de les persones, la gran varietat de situacions personals i professionals.

Si he de fer balanç d'aquests anys, hi ha algunes coses que llueixen especialment. La confiança de sant Josepmaria: tant per marxar a Colòmbia , malgrat ser tan jove, com per tornar, amb tota llibertat, al cap del temps. El creixement de la labor a Catalunya, de quan només hi havia un centre fins ara. L'abundància, maduresa i varietat de les vocacions i situacions professionals. I haver pogut viure la beatificació i la canonització de sant Josepmaria. Recordo una escena: dues bolivianes, mentre preniem un gelat, una de les

quals era indígena. La varietat i la universalitat de l'Obra. L'alegria, la germanor, l'agraïment per la mateixa vocació: tota mena de gent unida perquè era filla del nostre Pare, de sant Josepmaria.

I quan penso en el moment d'ara, és important, per part de la gent gran, una gran comprensió, l'adaptació a la situació actual (tot i veient els aspectes negatius que sovint ens mostren els mitjans de comunicació), viure sense enyorances del passat, no anquilosar-nos. I per part de la gent jove, que valorin el que tenen ells i el que han tingut els grans, que els comprenguin i si alguna vegada els grans fan un comentari menys encertat, que sàpiguen entendre que han viscut altres coses. Que aprenguin de l'experiència dels ancians. I els que ja som grans, ens hem d'esforçar per no ser pesats, no repetir les coses, explicar el que pot ser útil als altres... I estar contents,

ser espill per als joves, gent oberta,  
carinyosa, i amb les manies justes i  
que no molestin els altres, com deia  
sant Josepmaria. Que els joves no  
s'espantin de ser grans!

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-ad/article/seixanta-dels-  
vuitanta/](https://opusdei.org/ca-ad/article/seixanta-dels-vuitanta/) (24/03/2026)